

мои другари и рѣкохъ имъ: »Азъ нѣма вече да хода съ вазе и да ставамъ за смѣхъ на хората. Азъ ща да ида въ Влашко. . . Азъ мислѣхъ, че ща да намѣра храбра дружина; а сега вида, че сжмъ билъ излѣганъ, — вие сте баби, и нищо повече. Когото е страхъ отъ турците, той не е мой другаришъ.« Една часть отъ дружината са обърна камъ мене съ слѣдующите думи: »Недѣй ни оставя, байо Панайоте, баремъ до наесень. Ние и сами желаеме да идеме въ Влашко. Не оставяй ни.« — »Не мога азъ да хода съ подобна дружина, казахъ азъ. — По-добре е да идете въ Сърбия и да садите лукъ, отъ колкото да ходите по планината и да ви избиятъ турците. Вие още не умѣете да чувате стража, а мислите да правите и по-голъми нѣща! Ситъ сжмъ отъ подобни юнаци.« Послѣ това дойдохме близо до сѣрбската граница и испроводихме 10 души въ Сърбия. Азъ останахъ само съ петъ другарина и станахъ имъ войвода.

Презъ есенъта ние са вѣрнахме пакъ въ Зайчаръ. Когато дойдохме въ тоя градъ, то началникътъ ни затвори. Въ темицата просѣдѣхме 40 деня. Трѣба да ви кажа и това, че началникътъ ни зема парите; а послѣ ни даде пашпорти за въ Чачакъ. Въ пашпортите са говореше, че нѣмаме право да излазяме изъ Чачакъ. Коста, Велко и Петаръ бѣха испроводени на друго мѣсто въ вѣтрѣшностите на Сърбия. Началникътъ бѣше земалъ отъ насъ около 100 жлтици, и ние си ги поискахме. — »Вашите пари ще да останатъ въ правителственината касса,« каза той. — »Дайте ни баремъ по една рубля, защото нѣмаме съ какво да са храниме, дорде са заловиме за работа,« рѣкохме ние. Началникътъ са разсърди и из-